

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 80 • nummer 9 • september 2025

INHOUD

<i>Hij komt! (gedicht).....</i>	<i>197</i>
<i>De Naam boven alle namen (21)</i>	<i>198</i>
<i>Het koninkrijk van God (9)</i>	<i>201</i>
<i>God is liefde (5)</i>	<i>205</i>
<i>Een bedekking op hart en ogen</i>	<i>209</i>
<i>Uitnodiging voor de bruiloft (1)</i>	<i>214</i>
<i>Wanneer werd het bloed van Christus vergoten?</i>	<i>218</i>
<i>Christus zal daar zijn</i>	<i>220</i>

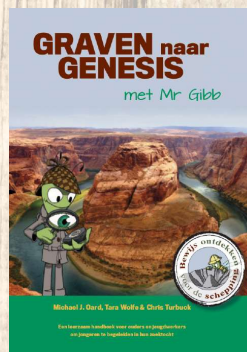
Wil je je kinderen laten kennismaken met de wereld van de geologie - vanuit een Bijbels perspectief?

Door Michael J. Oard, Tara Wolfe & Chris Turbuck

Dit unieke geologieboek zit boordevol bewijs dat kinderen en jonge mensen, maar ook ouderen, helpt meer te leren over de wereld onder hun voeten. Het laat hun zien hoe gesteenten kunnen worden verklaard aan de hand van de geschiedenis van de Bijbel. Zo kunnen ze vaststellen wat de gevolgen van de schepping en de zondvloed zijn, in overeenstemming met wat ze in de wereld om zich heen zien.

Mr Gibb, een nieuwsgierige en wonderbaarlijke sprinkhaan, neemt hen mee op reis. Op allerlei manieren weet hij met zijn vragen en capriolen hun verbeelding te prikkelen bij diverse interessante geologische onderwerpen. Door de treffend geïllustreerde pagina's ontdekken ze ook boeiende informatie over gesteenten, mineralen, fossielen, stalagmieten, kristallen en nog veel meer.

Daarnaast staan in *Graven naar Genesis met Mr Gibb* ook veel praktische activiteiten, die in hun geheugen blijven hangen. Deze eenvoudige experimenten kunnen thuis worden gedaan met gemakkelijk beschikbare ingrediënten. Ze bieden geweldige mogelijkheden om te leren door te doen.

Bestelcode: 5740

Aantal bladzijden: 96

Prijs: € 18,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Hij komt!

Het werk is nu volbracht,
want Christus gaf Zijn bloed.
Hij heeft ons heil gebracht
en werd door God begroet.
Nu leeft Hij in Gods heerlijkheid,
waar Hij steeds voor ons bidt en pleit.

Hij stierf voor ons op 't hout;
Hij leeft voor ons, vol zorg;
voor ons volmaakt behoud
staat Hij in liefde borg.
God stort naar recht, door niets gestuit,
Zijn volheid van genade uit.

Nu is Hij, in de nacht,
verborgen voor ons oog;
Zijn volk, dat Hem verwacht,
kijkt hoopvol naar omhoog.
Hij komt, brengt ons in 't Vaderhuis;
bij Hem zijn wij voor eeuwig Thuis.

T. Kelly

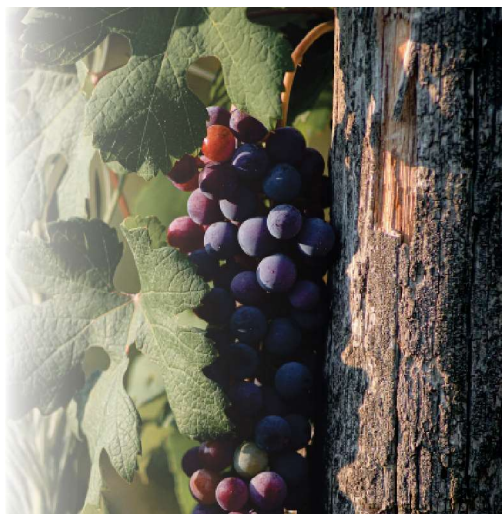
De Naam boven alle namen (21)

(vervolg op Openbaring 19:12-13)

Eerst komt de geschreven Naam, onbekend voor iedereen behalve de Goddelijke Bezitter ervan en daarna, in verband met het in bloed gedoopte kleet, wordt gezegd: 'En Zijn Naam wordt genoemd: het Woord van God'. Dit moet zorgvuldig onderscheiden worden van wat we vinden in het eerste vers van het evangelie van Johannes. 'Het Woord' daar in Johannes 1:1, dat bij God was en dat God was, kan – als we er even van uitgaan dat het om een Goddelijke titel gaat – niet minder betekenen dan dit: Hij is eeuwig, en Hij is de eeuwig volmaakte uitdrukking van Gods eeuwige Wezen.

Maar in het vers waar we nu onze aandacht op richten, gaat het, hoewel het 'Woord van God' de openbaring is van wat God is, om de openbaring van God in een specifiek aspect of kenmerk. De precieze details van Zijn verschijning vanuit de hemel als Hij zit op een wit paard, zullen dit duidelijk maken. We vinden geen enkel woord van tederheid, genade of liefde; Hij 'heet Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid. En Zijn ogen zijn als een vuurvlam ... En Hij is bekleed met een in bloed gedoopt kleet' (vs.11-12), enzovoort.

Alles spreekt van heilig en niets ontziend oordeel, van oordeel in overeenstemming met de standaard van een rechtvaardig God, zoals inderdaad wordt gezegd: 'Hij treedt de wijnpersbak van de wijn van de grimmigheid van de toorn van God de Almachtige' (vs. 15).

Van dit alles, van God Die zo wordt voorgesteld, is Christus, als het Woord van God, de openbaring. Dus in de evangeliën, bijvoorbeeld, wordt Christus, hoewel Hij altijd God was geopenbaard in het vlees, soms voorgesteld in het aspect van kracht, soms van genade, soms als licht en soms als liefde. Maar op welke manier dan ook, Hij drukte altijd datgene uit wat Goddelijk was; Hij was nooit minder dan alles wat Hij is.

Er wordt nog een andere Naam gegeven. In vers 16 lezen we: 'En Hij heeft op Zijn kleed en op Zijn heup een geschreven Naam: Koning van de koningen en Heere van de heren'. De context maakt onmiddellijk de betekenis van deze titel duidelijk en laat zien dat die, in harmonie met het hele Boek, verband houdt met de aarde.

In het voorafgaande vers wordt ons verteld dat Hij de naties zal slaan en hen zal hoeden met een ijzeren staf. De Naam of titel die we overdenken, duidt aan dat hierna onze gezegende Heere Zijn troon van universele heerschappij op aarde zal vestigen. Hij is reeds verhoogd aan de rechterhand van God, 'terwijl engelen, machten en krachten Hem onderworpen zijn' (1 Petr. 3:22), maar op de dag waarover onze passage spreekt, zal Hij ook verhoogd zijn in deze wereld, wanneer Hij 'zal heersen van zee tot zee, van de rivier de Eufraat tot de einden der aarde' (Ps. 72:8). Het zal de vervulling zijn van de belofte: 'Ja, Ik zal Hem tot een eerstgeboren Zoon maken, tot de Allerhoogste van de koningen van de aarde' (Ps. 89:28).

Om aan te tonen dat de Geest van God er vreugde in vindt om onze aandacht te richten op de toekomstige heerlijkheid van Christus in deze wereld, kan gezegd worden dat daarover al tweemaal eerder is gesproken in dit Bijbelboek. Al direct in het begin, als Johannes zich richt tot de zeven gemeenten, lezen we: 'En van Jezus Christus, de trouwe Getuige, de Eerstgeborene van de doden en de Overste van de koningen van de aarde' (Openb. 1:5).

Het behoort tot het verleden van onze gezegende Heere wat Hij hier op aarde was als de trouwe Getuige; het behoort tot het heden wat Hij is als opgestaan uit de doden, de Eerstgeborene en het behoort tot de toekomst wat Hij zal zijn, wanneer Hij Zijn grote macht heeft aanvaard en wanneer alle groten van de aarde Hem eer zullen bewijzen als Heere over hen allen. Hoofdstuk 11 gaat over deze zelfde heerlijke tijd. Toen de zevende engel bazuinde, kwamen er 'luide stemmen in de hemel die zeiden: Het koninkrijk van de wereld van onze Heere en van Zijn Christus is gekomen, en Hij zal regeren tot in alle eeuwigheid' (vs. 15).

Nu is het nog zo 'dat de hele schepping tezamen zucht en tezamen in barensnood is' (Rom. 8:22), maar op die dag zal 'ook de schepping zelf ... worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God' (vs. 21). En onder de heerschappij van de rechtmatige Koning van alle naties van de aarde zal 'de vrucht van de gerechtigheid vrede zijn; en de uitwerking van de gerechtigheid: rust en veiligheid tot in eeuwigheid' (Jes. 32:17).

Dit is de gezegende toekomst die de aarde wacht, maar voordat die kan aanbreken, moeten eerst alle gelovigen uit de huidige bedeling 'in wolken worden opgenomen de Heere tegemoet in de lucht' (1 Thess. 4:17). De bruiloft van het Lam, zoals we al in ons hoofdstuk hebben gezien, gaat vooraf aan de verschijning van de Heere. **De hoop van de Gemeente is daarom de wederkomst van de Heere voor Zijn heiligen en die verwachten zij iedere dag in gemeenschap met Zijn eigen hart.** Bij Hem te zijn zal het toppunt van hun vreugde zijn, aangezien het Zijn vreugde zijn zal om Zijn bruid voor Zich te stellen, wat hun harten zal vervullen en doen overvloeien van eeuwige lof aan Zijn voeten.

Maar hun vooruitzicht is hier niet toe beperkt, hoe heerlijk het ook is, want zij zien ook uit, met oprecht verlangen, naar Zijn verschijnen in heerlijkheid, niet omdat zij, in de genade van God,

in diezelfde heerlijkheid met Hem gezien zullen worden, maar omdat dan de tijd gekomen zal zijn dat hun Heere, Die eens verworpen en gekruisigd werd, openlijk verhoogd en gekroond zal zijn als Koning van de koningen en Heere van de heren.

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Het koninkrijk van God (9)

9 De Gemeente en het koninkrijk van God

Verschillen tussen de Gemeente en het koninkrijk

De Gemeente van de levende God bestaat uit allen die het Evangelie in geloof hebben aangenomen en als gevolg daarvan de Heilige Geest hebben ontvangen, vanaf de Pinksterdag in Handelingen 2 tot de opname (Ef. 1:13; 1 Kor. 12:13). Ze is ontstaan door de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, dat wil zeggen 50 dagen na de opstanding van de Heere Jezus. Ze zal op aarde bijeengebracht worden tot de aanstaande opname (d.w.z. ongeveer zeven jaar voor de vestiging van het Duizendjarige Vrederijk). Dan wordt ze voor eeuwig opgenomen in het Vaderhuis in de hemel. De Gemeente zal daarom maar een beperkte tijd op aarde blijven. De Gemeente is een hemels organisme, want haar hoop is niet gericht op deze aarde, maar op de hemel.

Het koninkrijk van God daarentegen is de heerschappij van God in deze schepping, die begon toen de Heere Jezus, de Koning van dit koninkrijk, als Mens op aarde verbleef. Dit koninkrijk duurt nu voort tijdens de afwezigheid van de verworpen Koning. Vanwege die verwerping heeft het tijdelijk een gewijzigde, meer verborgen vorm aangenomen. Het zal zijn openbare en glorieuze voltooiing vinden tijdens het Duizendjarige Vrederijk van Christus

en zal eindigen met het oordeel over de doden bij de grote witte troon (1 Kor. 15:25-26; Openb. 20:11-15). Het koninkrijk van God omvat daarom alle mensen die de Heere Jezus als hun Heere erkennen, hetzij door geloofsovertuiging of alleen door uiterlijke belijdenis, dat wil zeggen het hele Christendom van vandaag en de hele wereldbevolking in het Duizendjarige Vrederijk.

De Gemeente van God is het voorwerp van Zijn *eeuwige* doel in Christus (Ef. 3:10-11), terwijl het koninkrijk, als het bestuur van de volheid van de tijd, beperkt is in de tijd (Ef. 1:10). Zij die tot de Gemeente behoren, zijn in Christus uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld (Ef. 1:4), maar de Heere Jezus zegt over het koninkrijk dat het is toebereid *vanaf* de grondlegging van de wereld (Matth. 25:34). *De toekomst van de Gemeente ligt in de hemel, in het Huis van de Vader*, maar het koninkrijk betreft de *schepping*.

Christus – zowel Hoofd als Koning

Ondanks deze verschillen is er één uiterst belangrijke en kostbare overeenkomst: volgens Gods raad neemt de Heere Jezus de eerste en de hoogste plaats in, zowel in de Gemeente als in het koninkrijk van God. Als de eeuwige Zoon van God is Hij het Fundament en de Bouwer van de Gemeente (Matth. 16:16-18), en als de verheerlijkte Mens is Hij het Hoofd ervan (Kol. 1:18). Hij zal voor eeuwig het voorwerp van aanbidding van de verlost en de hoogste plaats van heerlijkheid in hun midden innemen.

Maar als Zoon van God en Zoon van David is Hij ook de Messias en Koning van Israël. Hij werd door Zijn aardse volk afgewezen en uiteindelijk gedood. Maar door Zijn vernedering als Mensenzoon heeft Hij nu het recht verworven om te heersen over alle werken van Zijn handen, die Hij als de eeuwige Zoon heeft geschapen (verg. Ps. 2 en 8).

Door Zijn werk aan het kruis heeft de Heere Jezus het recht verworven om als Koning over Zijn koninkrijk te heersen. Tegelijk heeft Hij daar het werk volbracht voor hen die verlost zijn, die Hem in geloof als hun Verlosser aannemen en daardoor nu tot de Gemeente van God behoren (Hebr. 10:12-14).

Daarom wil God dat Zijn geliefde Zoon, naar Wie Hij altijd met welgevallen kijkt, de eerste plaats inneemt zowel in het koninkrijk van God in deze schepping als in de eeuwigheid te midden van Zijn verlostten. Zijn Goddelijke raad is de oorsprong van alles en Christus' dood aan het kruis van Golgotha is het fundament van alles.

De relatie tussen de Gemeente en het koninkrijk

In Zijn gelijkenissen over het koninkrijk van de hemel in Mattheüs 13 noemt de Heere Jezus de Gemeente van God voor het eerst, al is het nog in bedekte vorm: 'Het koninkrijk der hemelen is ook gelijk aan een koopman, die mooie parels zoekt; en toen hij één parel van grote waarde gevonden had, ging hij heen en verkocht alles wat hij had, en kocht haar'.

Het koninkrijk van God is een uitdrukking die al bekend was in het Oude Testament. Ze verwijst naar de heerschappij van God door Zijn Zoon, de verheerlijkte Mens Jezus Christus, over de hele schepping. Maar wat in het Oude Testament nog toekomst was, werd werkelijkheid door de komst van de Heere Jezus naar deze wereld (Matth. 12:28; Luk. 17:21). Toen de Koning verscheen, begon het koninkrijk van God op aarde. Iedereen die vandaag de dag het gezag van Christus erkent door Hem te belijden en zichzelf Christen te noemen, behoort tot het koninkrijk van God (of koninkrijk van de hemel).

De Gemeente van God was echter een mysterie; ze was nog niet geopenbaard in het Oude Testament. Dit wordt uitgedrukt door de gelijkenis van de parel van grote waarde: een parel is door

zijn oorsprong een *verborgen* schat. We kunnen daarom zeggen dat de Gemeente, waarvan deze zeer kostbare parel ongetwijfeld een beeld is, het meest waardevolle deel van het koninkrijk van God is. Zoals de koopman alles wat hij had voor de parel verkocht, zo heeft Christus de Gemeente liefgehad en Zichzelf ervoor overgegeven (Ef. 5:25).

Elke ware Christen is daarom een lid van het Lichaam van Christus en heeft tegelijkertijd zijn plaats in het koninkrijk van God.

In de eerste betekenis kent hij Christus als Hoofd, in de tweede als Heere en Heerser (maar de Christen kent Hem niet als onderdaan van de Koning, zoals bijvoorbeeld het geval zal zijn met Israël in het Duizendjarige Rijk).

Ons lidmaatschap van het koninkrijk van God drukt een gezagsverhouding uit die moet worden getoond in onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan onze Heere Jezus. Daarentegen brengt ons lidmaatschap van de Gemeente van God een veel nauwere levensverbinding tot uitdrukking, die wordt gekenmerkt door liefde. Maar beide hebben hun plaats in de gedachten van God.

Het hogere voorrecht om bij de Gemeente te horen, doet op geen enkele manier het gezag van de Heere als Heerser in Zijn koninkrijk teniet. Integendeel, als mensen die in Christus vergeven zijn, zouden we nu veel beter in staat moeten zijn om de principes van het koninkrijk van God te begrijpen en de zegeningen die ermee verbonden zijn, te genieten. We hebben namelijk meer begrip en kennen ook de *hemelse* kant van dit koninkrijk, want alleen wij zijn al 'verlost ... uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde', zoals de apostel Paulus aan de gemeente in Kolosse schrijft (Kol. 1:13). Dit laat ons zien wat een prachtig karakter dit koninkrijk voor ons heeft: het wordt gekenmerkt door de liefde van de Vader voor Zijn Zoon, Die onze Verlosser is geworden, maar ook onze enige Heere en Meester!

Maar niet iedereen die in het koninkrijk van God is, is ook lid van de Gemeente. Zoals het koninkrijk van God zich vandaag de dag presenteert, komt de reikwijdte ervan overeen met die van het naam-christendom. Maar iedereen die alleen maar een uiterlijke, lege Christelijke belijdenis draagt, dat wil zeggen misschien 'behoort' tot een kerkgenootschap of gemeenschap zonder opnieuw geboren te zijn, is *uiterlijk* in het koninkrijk van God, het gebied waar het gezag van de Heere Jezus geldt, maar zo iemand hoort niet bij de Gemeente van de levende God. Daar horen alleen geredde gelovigen bij: mensen die zijn verzegeld met de Heilige Geest.

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

God is liefde (5)

Zoals we al hebben gezien: het is een Goddelijk beginsel dat God geen zonden vergeeft als ze niet beleden worden. 1 Johannes 1:9 zegt: 'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid'.

Ik was nog jong toen ik me bekeerde, ik weet niet precies hoe oud ik was. Maar ik weet nog wel de avond dat ik de moed vond om aan te nemen dat mijn zonden vergeven waren, toen ik begreep dat ze vergeven waren sinds de eerste keer dat ik ze oprecht voor God beleden had. Ik had ze honderden keren beleden, maar ik *durfde* niet aan te nemen dat ze vergeven waren. Maar ik *kon* ze ook niet allemaal belijden, want hoeveel dingen had ik niet gedachteloos gedaan en hoeveel dingen die verkeerd waren, was ik allang vergeten. Ik kon ze dus niet allemaal belijden en dus zou er geen vergeving voor mij zijn, als de Heere Jezus niet ook daarvoor gezorgd had.

Dat wordt geïllustreerd door dat wonderbare voorbeeld in Leviticus 16: de Grote Verzoendag. Toen beleed Aäron, een beeld van de Heere Jezus, de zonden van het volk. De Heere Jezus heeft op het kruis *al* mijn zonden, die Hij als de Alwetende kende, beleden. Zo kon God, toen Hij zag dat ik *al* mijn zonden *wilde* belijden, maar het niet *kon* omdat ik ze niet meer wist op enkele zonden na, de plaatsvervangende belijdenis van de Heere Jezus aannemen voor mij! Dat deed Hij ook bij die tollenaar, die alleen maar zei: 'O, God wees mij, de zondaar, genadig' (Luk. 18:13). De tollenaar beleed toen geen enkele zonde, maar God kon zijn belijdenis toch aannemen, omdat de Heere Jezus de zonden van allen van wie Hij wist dat ze Hem zouden aannemen, beleden heeft voor God en toen gedragen heeft in het oordeel.

Kun je je zo'n liefde voorstellen van de eeuwige almachtige God, jongelui? En ook u als ouderen die de Heere nog niet kennen? Hij heeft jullie net zo lief als Hij ons liefhad. Zou je zo'n liefde durven afwijzen? Zoals we al zagen, zegt 2 Korinthe 5:20: 'Wij zijn dan gezanten voor Christus, terwijl God als [het ware] door ons maant. Wij bidden voor Christus: **Laat u met God verzoenen**'. Zou je dat dringende verzoek van God durven afwijzen? Welk oordeel denk je dat je waard bent, als de eeuwige God smeekt: 'Kom, sta Mij toe de vijandschap uit je hart te halen en je met Mij te verzoenen, zodat er niets meer tussen ons is' en je zegt dan: 'Ik wil die genade helemaal niet, die genade dat de eeuwige Zoon van God naar het kruis ging om voor mij te sterven!'

Zou er een straf kunnen zijn die groot genoeg was voor zo'n minachting? Maar het oordeel is nog niet aangebroken; God smeekt nog steeds: 'Kom, laat je met Mij verzoenen'.

Broeders en zusters, wat een wonderbaar deel hebben wij gekregen! Als we daaraan denken kunnen we niet anders dan zingen 'U hebt ons lief!' En we kunnen ook niet anders dan daarop antwoorden: 'Ik heb U lief!'

Zou het mogelijk zijn zo'n liefde te zien en daarop geen antwoord te geven in onze harten? Hoe kunnen we koud blijven als we zo naar de Heere op het kruis kijken met bewuste open harten en daar Zijn liefde zien in de prijs die Hij betaald heeft voor mijn verlossing, de smart die Hij doorstaan heeft en boven alles het oordeel dat Hij moest ondergaan toen Hij moest roepen: 'Mijn zonden hebben Mij aangegrepen, ze zijn talrijker dan de haren van Mijn hoofd' (Ps. 40). Het waren *mijn* zonden, maar Hij moest roepen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' en: 'U legt Mij in het stof van de dood' (Ps. 22:2,16). Je kunt toch niet anders dan zeggen: 'Ik heb U lief, U, Heere Jezus, mijn Heiland! U, Vader, Die Hem gaf!'

We bidden niet tot de Heilige Geest, maar wat kunnen we anders dan zeggen: O, God (en dat is de drie-enige God), ik heb U lief? Nee, het kan niet anders! Maar hoe vaak zijn we daarmee bezig? Hoe vaak denken we aan die liefde? O, de Heere Jezus wenst dat we daaraan denken. Zoals gezegd: de Heere Jezus heeft Zichzelf gegeven op het kruis, opdat wij het eeuwige leven zouden hebben. 1 Johannes 5:20 laat zien wat het eeuwige leven is. Dat is Hijzelf! Hij is de waarachtige God en het eeuwige leven. Hij als de eeuwige Zoon van God, als God de Zoon, is dus ons leven. Dat hebben wij ontvangen op het moment dat we onze zonden voor God beleden, toen de Heilige Geest het Woord van God toepaste op ons hart en geweten (Joh. 3:5). Toen werden we geboren uit water en Geest. Dat is de Heilige Geest, Die het Woord van God in zijn reinigende kracht toepaste op ons geweten, zodat wij tot bekering kwamen, zagen dat wij verloren waren en onze zonden en schuld voor God beleden.

Nee, *alles* konden we niet belijden, want niemand herinnert zich al zijn daden en al zijn woorden. En zolang iemand niet bekeerd is, is elk woord dat hij spreekt, elke daad die hij doet, elke gedachte die hij heeft, niets anders dan zonde, want hij doet dat alles zonder naar de wil van de Schepper te vragen, van Wie hij

een schepsel is. Zoals we al zagen, zegt Kolosse 1:16 dat de Heere Jezus alles voor Zichzelf geschapen heeft. Daarom lezen we in Deuteronomium 6:5 ook dat Hij verwacht, ja van elk mens vraagt Hem lief te hebben met zijn hele hart en met zijn hele verstand, ja, met al zijn bekwaamheden, Hem lief te hebben in alles wat Hij is. De Heere heeft daar recht op.

We zingen in een lied:

***U hebt een recht op mij verworven
naar ziel en lichaam door Uw bloed.***

Maar dat is een tweede zaak. Hij heeft allereerst recht op elk mens omdat Hij de Schepper van alles is wat geschapen is (Joh. 1:3) en dus ook van ieder mens, die Hij immers geschapen heeft. Maar Hij heeft ook recht op ons, omdat Hij ons gekocht heeft met Zijn bloed. Wij zijn door Hem met een prijs gekocht. 'Verheerlijkt dan God in uw lichaam' (1 Kor. 6:20)! Dat geldt voor ons die de Heere Jezus kennen. Hij heeft ons gekocht uit de dood, vrijgekocht uit de hel, vrijgekocht uit het oordeel van God, door Zelf naar het kruis te gaan en daar voor ons te sterven. Maar ik herhaal weer: Hij deed dat opdat wij het eeuwige leven zouden krijgen, als gevolg van het werk van de Heere Jezus, zoals Johannes 3:16 ons laat zien dat God Zijn Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, eeuwig leven heeft. Dat is het resultaat van Zijn werk. Laat ik het anders zeggen: het werk van de Heere Jezus aan het kruis is de grondslag, de enige reden op grond waarvan God het eeuwige leven op een rechtvaardige basis kan geven aan een mens, omdat de Heere dat werk volbracht heeft.

(Wordt vervolgd).

H.L. Heijkoop

Een bedekking op hart en ogen

In de Schrift lezen we het volgende over Israël: 'Maar wanneer zij tot de Heere zullen terugkeren, wordt de bedekking weggenomen' (2 Kor. 3:16). Hoewel God niets meer voor Israël kon doen, nadat zij Zijn Zoon hadden verworpen en ook het getuigenis van de apostelen, kon Hij wel uit vrije genade in hen werken, zodat er een terugkeer naar Hem zou plaatsvinden.

Dit werk van berouw en bekering, waardoor het oog en het hart geopend wordt voor de heerlijkheid van de Heere Jezus, vindt nu plaats bij de enkeling uit het volk. Maar straks, als de Gemeente is opgenomen, zal het op grote schaal plaatsvinden en dan zal heel Israël behouden worden.

Dit werk in hen, van innerlijke bekering en vernieuwing, was al aangekondigd door de profeet Ezechiël: 'Ik doe het niet om u, huis van Israël, maar **om Mijn heilige Naam** ... Ik zal rein water op u sprenkelen en u zult rein worden ... Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste geven ... **Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven**' (Ezech. 36:22,25-27). Het is de Geest Die levend maakt. Alleen God heeft leven in Zichzelf. Hij alleen kan nieuw, geestelijk leven doorgeven aan dode zondaars. Als Hij de blinde ogen en de dove oren opent, vindt er een terugkeer naar Hem plaats en wordt de bedekking van het hart en ook van het gezicht van Mozes weggenomen.

Maar het gaat uiteraard niet alleen om het volk Israël, want de woorden van de apostel komen ook naar ons toe en dienen tot ons onderwijs. En het is vaak zo dat wij onze eigen positie het beste begrijpen als we die weerspiegeld zien in de positie van anderen. Het is dus zeker niet zonder reden dat de apostel in een brief aan gelovigen uit de volken schrijft over de toekomstige bekering van Israël. De Korintheërs waren misschien van mening

dat een ontwikkelde beschaving wel van nut zou zijn voor de zaak van het Evangelie, maar Paulus wees zo'n hulpmiddel bij voorbaat af. Zijn prediking onder hen bestond 'niet in overredende woorden van wijsheid, maar in betoon van de Geest en van kracht', opdat hun geloof niet zou zijn in 'wijsheid van mensen, maar in de kracht van God' (1 Kor. 2:4-5).

De Grieken met hun wijsheid bepaalden wie er tot de beschaafde wereld behoorden en wie niet. Wie buiten het terrein van hun beschaving stonden, waren in hun ogen 'barbaren'. Maar ondertussen was de wijsheid van de Grieken verbonden met de meest grove vormen van bijgeloof en afgoderij. De vrome Jood onderscheidde zich van de wijze Griek. Hij was geen afgodendienaar, maar kon getuigen van de ene, ware God. Toch moest Paulus aan beiden dezelfde boodschap prediken, namelijk 'Christus, de Gekruisigde, voor de Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid' (1 Kor. 1:23).

Ondanks de grote onderlinge verschillen tussen de Jood en de Griek hadden beiden hetzelfde Evangelie nodig. De bedekking rustte niet alleen op het hart van de Jood, maar ook op dat van de Griek. En de apostel vertrouwde alleen op de kracht van Gods Geest om de bedekking weg te nemen en de weg te banen voor de aanvaarding van Zijn getuigenis. Toen de Heere Jezus op het punt stond Zijn discipelen te verlaten en terug te gaan naar de Vader, sprak Hij over dit getuigenis van de Geest. Hij gaf hun de belofte van de Trooster: 'Maar wanneer de Voorspraak is gekomen, die Ik u zal zenden van de Vader, de Geest van de waarheid die van de Vader uitgaat, zal Die van Mij getuigen. En u zult ook

getuigen, omdat u van het begin af bij Mij bent' (Joh. 15:26-27). Er is een dubbel getuigenis nodig om de bedekking van het hart weg te nemen: het getuigenis van Gods dienstknechten en het levendmakende getuigenis van Gods Geest in mensenharten. De helderste uiteenzetting van het Evangelie en de duidelijkste bewijsvoering van de waarheid is nutteloos zonder de levendmakende werking van de Geest. De Geest getuigt niet alleen *naar iemands ziel toe*, maar ook *in* de ziel die door Hem is levend gemaakt, zodat die het getuigenis in zichzelf heeft (1 Joh. 5:6-11).

We kunnen niet zeggen dat het merendeel van de Christenheid onder een oordeel van *verharding* ligt, zoals dat met Israël het geval is. Hoewel het voor sommigen al geldt dat God hun een werking van de dwaling gezonden heeft om de leugen te geloven (2 Thess. 2:11-12), zal *dit* oordeel van een definitieve verblinding pas na de openbaring van de antichrist over de Christenheid komen. Maar toch moeten we vaststellen dat er in veel gevallen een haast ondoordringbare sluier ligt op het hart van hen die belijden Christen te zijn.

Wat dat betreft, is het met hen precies zoals met Israël, dat met blindheid geslagen is ten aanzien van de Messias. Ze hebben geen werkelijke kennis van het Evangelie van Gods genade. Zelfs als we het pausdom buiten beschouwing laten, dat een anti-christelijk karakter draagt, moeten we ons afvragen hoe het staat met het merendeel van hen die krachtens geboorte en traditie protestant zijn. Zelfs als ze de Heilige Schrift lezen, lezen ze die in het licht van de traditie, zodat het levende Woord van God krachteloos blijft. **Velen lezen de Schrift zoals ze een gewoon boek lezen, terwijl dit met Goddelijk gezag tot de mens spreekt met de eis van geloof en bekering.** Ze zien de Schrift als een verzameling feiten, verslagen en geschiedenissen en slaan geen acht op de waarheden en op het onderwijs van het Evangelie, dat met deze feiten verbonden is.

De Schrift wordt dan gelezen onder een bedekking, zonder dat men iets voelt van de levende werking van de Geest, Die hierdoor net als in de begintijd van de Gemeente op een rechtstreekse wijze tot ons wil spreken, tot zondaars maar ook tot discipelen van Christus. Hier blijkt de waarheid van het Woord: 'de letter doodt, maar de Geest maakt levend' (2 Kor. 3:6). Men erkent het bestaan van de Christenheid en van het Christendom, maar deze uiterlijke feiten binden alleen maar de sluier op het hart bij het lezen van de Schrift. Men denkt dat men een Christen is als men vasthoudt aan de uiterlijke vormen van het Christendom en als men hoort bij een van de vele denominaties waarin de Christenheid is verdeeld. Maar de behoefte om God werkelijk te kennen, zoals Hij Zichzelf in Christus heeft geopenbaard, wordt nauwelijks gevoeld. De elementaire beginselen van het Evangelie worden verduisterd of krachteloos gemaakt, doordat men er menselijke tradities aan toevoegt.

Tot op vandaag ligt de bedekking op veel kerkgangers als zij de Heilige Schrift lezen. Zij struikelen al over de drempel door van de nieuwe geboorte een sacrament te maken. Maar de Heere Jezus zei: 'Als iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk van God niet ingaan' (Joh. 3:5). Dit 'water' is niet het water van de doop, maar het reinigende water van het Woord van God (verg. Joh. 13:10; 15:3; Ef. 5:26). De Geest van God past het Woord toe op het hart, want het is de Geest Die levend maakt (Joh. 6:63).

De bedekking kan niet door natuurlijke hulpmiddelen worden verwijderd. Ook al erkennen we de waarde van gezond onderzoek van oude handschriften, van recente ontdekkingen en opgravingen en al accepteren we dankbaar de vele hulpmiddelen die de student van de Schrift worden aangeboden, toch zijn al deze dingen niet in staat de bedekking van het hart weg te nemen. De wet kon geen leven geven en deze dingen kunnen dat evenmin. Daarvoor is de werking van de Geest noodzakelijk. Welnu,

de Geest wijst op Christus als de Inhoud van de beelden van het Oude Testament. Christus is de Geest die onder de letter van het Oude Testament verborgen ligt (2 Kor. 3:17). Het getuigenis van Jezus is de geest van de profetie (Openb. 19:10).

Maar zoals in zoveel andere gevallen geldt ook hier dat God boven de mensen staat. Hij laat toe dat de mens al zijn hulpmiddelen gebruikt, om op die manier duidelijk te maken hoe groot de afstand is tussen God en de mens van nature. Zo wordt ook hier, waar het gaat om het geven van het nieuwe leven, een scherpe scheidslijn getrokken. Christus zegt: 'Ik ben het ... leven' (Joh. 14:6). Hij zegt: 'Ik *ben* de Opstanding en het Leven' en niet: 'Ik zal dat zijn' (Joh. 11:25). De Zoon maakt levend wie Hij wil (Joh. 5:21). Als de laatste Adam is Hij een levendmakende geest (1 Kor. 15:45). Ieder die levend gemaakt is en opnieuw geboren is, ziet in de Heere Jezus de behoudenis van God.

In het gesprek met Nicodémus bleek wat er 'in de mens was' (Joh. 2:25; 3:1). De mens is van nature niet doordrongen van de noodzaak van de nieuwe geboorte. Hij zoekt het leven niet bij Hem Die de Bron ervan is. Nicodémus wordt beschreven als een eerlijk mens, die de wonderen van Christus op de juiste waarde wist te schatten en ze erkende als het bewijs van Zijn Goddelijke zending. Hij was een overste van de Joden en de Heere Jezus noemde hem de leraar van Israël. Hij was dus een autoriteit op godsdienstig gebied. Toch raakte hij bij het begin van het gesprek al in verwarring door een voor hem onbegrijpelijke uitspraak. De bedekking lag op zijn hart en hij begreep niets van het levendmakende werk van de Geest.

Het is eigenlijk een merkwaardige inconsequentie dat hij aarzelde het onderwijs van Christus te aanvaarden, want hij erkende Hem als de Leraar Die van God gekomen was. Maar dit onderwijs ging zijn verstand te boven. Het is dus mogelijk de zending van de Heiland te accepteren op grond van de onweerlegbare bewij-

zen waarmee die gepaard ging, terwijl het tegelijk onmogelijk is de leer van Christus te aanvaarden als men geen weet heeft van de levendmakende kracht van de Heilige Geest. Alleen iemand die opnieuw geboren is, heeft geopende ogen en kan zien en geloven dat dezelfde Persoon niet alleen de van God gekomen Leraar is, maar tegelijk ook de Inhoud van de leer.

J.N. Darby

Uitnodiging voor de bruiloft (1)

In Mattheüs 22:1-14 staat een gelijkenis die de Heere Jezus vertelt. Hij laat met name de genade van God stralend uitkomen. Tegelijk legt Hij de lezer een verantwoordelijkheid op. Laten we er in detail naar kijken.

'En Jezus antwoordde en sprak opnieuw in gelijkenissen tot hen en zei: Het koninkrijk der hemelen is gelijk geworden aan een koning die een bruiloft voor zijn zoon aanrichtte. En hij zond zijn slaven uit om de genodigden te roepen tot de bruiloft' (vs. 1-3).

Een gelijkenis is niet als een foto, waarop elk detail zichtbaar is. Het lijkt eerder op een potloodschets die de hoofdlijnen van een gedachte toont, echter zonder veel details. De gelijkenis hier gaat over het koninkrijk der hemelen. Het beschrijft geen koninkrijk *in de hemel*, maar een *op de aarde*, dat echter volgens hemelse maatstaven wordt geregeerd.

Eerst worden de personen die erbij betrokken zijn, genoemd:

- De *koning*: een beeld van God, zoals we in het verdere verloop zullen zien. God Die uitnodigt, Die aanbiedt, Die schenkt.
- De *zoon*: een beeld van Jezus Christus.
- De *dienaren*: mensen die de uitnodiging van de koning overbrengen. In eerste instantie is dit een beeld van de discipelen van de Heere Jezus – vervolgens ook van ieder die de boodschap van God doorvertelt.
- De *genodigden*: mensen die zijn uitgenodigd voor zijn bruiloft, waarvan ze niet precies weten wanneer die zal plaatsvinden. De genodigden zijn een beeld van het Joodse volk, aan wie God in het Oude Testament de komst van de Messias vele malen heeft aangekondigd.

De koning wil de bruiloft van zijn zoon vieren en zendt zijn dienaren uit om de genodigden voor het feest te roepen. Heerlijk! Een uitnodiging die ons niets kost en niets van ons verlangt. Men is uitgenodigd om feest te vieren en zich met de koning te verheugen. En daarbij aan alle heerlijkheden deel te nemen die de koning ter ere van zijn zoon gereedhoudt. – Zou niet ieder van ons daar graag bij zijn?

Tweede uitnodiging met menukaart *'en zij wilden niet komen. Opnieuw zond hij andere slaven uit en zei: Zegt aan de genodigden: Zie, mijn middagmaal heb ik gereedgemaakt; mijn ossen en gemeste beesten zijn geslacht en alles is gereed; komt tot de bruiloft'* (vs. 3-4). Je gelooft bijna niet wat je hier leest: *'Maar zij sloegen er geen acht op'*. De genodigden tonen zich ontrouwe onderdanen, rebellen. Ze willen niet verheugd zijn met de koning en ze wijzen zijn zoon af. Wat een belediging!

Zegt de koning nu het feest af? Nee, hij nodigt opnieuw uit. Hij stuurt andere slaven – misschien worden deze bereidwilliger onthaald. Hij laat de menukaart van het feest zien – misschien komen de genodigden nu op de smaak af. En hij formuleert zijn

uitnodiging nog uitvoeriger – zodat niemand de inhoud en dringendheid ervan verkeerd kan begrijpen. Je krijgt bijna de indruk dat het nu niet meer *voor de gasten* een eer is om te komen (zoals bij de eerste uitnodiging), maar dat *de koning* het als een eer ziet als men op zijn uitnodiging ingaat.

Hoe was het toen Jezus Christus Zijn Dienst in het openbaar begon? Men 'nam Hem niet aan' en toen Hij door Zijn woorden en Zijn machtigde daden bewees dat Hij de Messias was? Toen wees men Hem af! De mensen van Zijn volk wilden in het algemeen 'niet tot Hem komen om zo door Hem leven te hebben'. Ja, de leiders van het volk rustten niet tot Hij aan het kruis hing (Joh. 1:11; 5:40).

Was de liefde van God daarmee ten einde? Gaf Hij Zijn reddingsplan op? Nee - toen het verlossingswerk aan het kruis was volbracht (in de gelijkenis staat: 'Alles is gereed'), nodigde God het Joodse volk opnieuw uit Jezus als hun Heiland en Messias aan te nemen (verg. Hand. 2:22-41). Of de genodigden nu de uitnodiging zullen aannemen?

Het drama gaat verder. *'Maar zij sloegen er echter geen acht op en gingen weg, de één naar zijn eigen akker, de ander naar zijn koophandel; de overigen nu grepen zijn slaven, mishandelden en doodden hen.*

De koning nu werd toornig, en hij zond zijn legers en bracht die moordenaars om en stak hun stad in brand' (vs. 5-7). Bij de eerste keer zeggen de genodigden: 'Nee!' Bij de tweede keer zeggen ze – niets! 'Zij

sloegen er echter geen acht op'. Kun je duidelijker laten zien dat je niet geïnteresseerd bent?

Ieder gaat aan het werk alsof er niets is gebeurd. Er zijn er zelfs die de uitnodiging beantwoorden met moord en doodslag. Kan de koning het voor lief nemen dat zijn goedheid met voeten wordt getreden? Nee. Hij mobiliseert zijn leger, brengt de moordenaars om en steekt hun stad in brand. Verschrikkelijk, maar eigen schuld vanwege hun onbuigzame stijfkoppigheid!

Als we de gelijkenis willen uitleggen, vragen we ons af: Hoe reageerde het volk van de Messias, toen de apostelen van de Heere Jezus de volledige rijkdom van Gods genade predikten? De grote meerderheid ging gewoon door met het in stand houden van hun religieuze tradities en volgde onverstoord de eigen interesses. En ze brachten zelfs enkele boodschappers van God om. Voordat de latere apostel Paulus zich tot Christus bekeerde, had zelfs hij de dienaren van God vervolgd. Over die tijd zegt hij: 'En in alle synagogen dwong ik, door het te straffen, hen dikwijls te lasteren; en bovenmate woedde ik tegen hen op en vervolgde hen'. Over Jeruzalem werd het profetische woord vervuld: 'Hoe is de trouwe stad tot een hoer geworden! Vol recht was zij, gerechtigheid overnachtte in haar, maar nu – moordenaars!' – Toen kwam het jaar 70 na Chr. en de Romeinen verwoestten Jeruzalem. Er bleef 'geen *enkele* steen op de *andere* gelaten' (Hand. 26:11; Jes. 1:21; Matth. 24:2).

Is het verhaal daarmee afgelopen? God zij dank: nee! Het neemt nu een bijzonder mooie wending! Dat zullen we zo de Heere wil de volgende keer zien.

(Wordt vervolgd).

Frank Warias

Wanneer werd het bloed van Christus vergoten?

Nog een andere, vaak gestelde vraag betreft het tijdstip waarop het bloed van Christus vergoten werd. Het is zeker niet zonder diepe betekenis dat alleen de Heere Jezus Zelf erover spreekt en wel bij de instelling van het Avondmaal. In het Evangelie naar Mattheüs lezen we: 'dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van de zonden', in Markus: 'dat voor velen vergoten wordt', en in Lukas: 'dat voor u vergoten wordt' (Matth. 26:28; Mark. 14:24; Luk. 22:20).¹

Daarbij komt nog één keer de algemene vaststelling: 'Zonder bloedstorting is er geen vergeving' (Hebr. 9:22). Dat vers heeft betrekking op de oudtestamentische offers, die in de Hebreeënbrieff als voorbeelden of afschaduwingen van het ene, volmaakte offer van Jezus Christus worden genoemd en uitgelegd.

Ja, het kostbare bloed van Christus, van het Lam zonder smet en zonder vlek, werd vergoten, maar **het was Zijn eigen, vrijwillige daad**. Geen mens kon Hem het leven afnemen. 'Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het weer te nemen' (Joh. 10:17-18). Niet door de geseling, de doornenkroon en de spijkers, die Zijn handen en voeten doorboorden, werd Zijn bloed vergoten. Hoe verschrikkelijk de martelingen voor onze Heiland ook geweest moeten zijn, deze wonden werden veroorzaakt door kwade, zondige mensen. Hun gedrag getuigde van zonde en zeker niet van vergeving! Bovendien laat de Heilige Schrift er zich met geen enkel woord over uit of er bloed uit deze wonden stroomde.

¹ Zoals de Heere Zelf Zijn lichaam gegeven heeft (Luk. 22:19), zo heeft Hij ook Zelf Zijn bloed vergoten, door Zijn leven te geven (Matth. 20:28).

Het zwaard van God moest ontwaken tegen de Man Die Zijn Metgezel was, en de Herder slaan. Ja, Hij werd door de Heere als het ware 'doorstoken', verbrijzeld (Jes. 53:10; Zach. 13:7).

Juist op dit punt moeten we heel terughoudend zijn om het mysterie van de drie uur van de duisternis, van het lijden en sterven van de Heere Jezus te willen doorgronden. Toch mogen we zeggen dat het bloed van de Heere Jezus, dat immers symbolisch spreekt van de ziel en het leven, gevloeid heeft op het moment van Zijn dood aan het kruis – voor ons mensen onzichtbaar.

Jesaja mocht dit middelpunt van de totale wereldgeschiedenis al bekijken, toen hij beschreef hoe de Knecht van Jahweh 'Zijn ziel uitgestort heeft in de dood' en Zijn ziel het schuldoffer betaald heeft. Zijn bloed verscheen – *figuurlijk* gesproken – op hetzelfde moment op het verzoendeksel in het Heilige der Heiligen, dat wil zeggen voor het aangezicht van de Heilige God, toen Hij Zijn Geest in de handen van de Vader overgaf, nadat Hij uitgeroepen had: 'Het is volbracht!' (Jes. 53:10,12; Luk. 23:46; Joh. 19:30).

Let op dat er in Hebreeën 9:11-12 correct vertaald niet staat dat Christus *met* Zijn eigen bloed in het heiligdom binnengegaan is, maar *'door zijn eigen bloed, is eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, na een eeuwige verlossing verworven te hebben'* (verg. 1 Joh. 5:6). Dit is van belang omdat het werk van de verlossing met zijn eeuwige, heerlijke gevolgen op het moment van de dood van de Heere aan het kruis volbracht was. En dat werd verzegeld door de opstanding op de derde dag (zie Rom. 4:25; 1 Kor. 15:3,17). Maar pas veertig dagen later ging Hij de hemel binnen om aan de rechterhand van God plaats te nemen (zie Mark. 16:19; Hebr. 9:24).

Arend Remmers

Christus zal daar zijn

Ik houd mij niet bezig met wat wij zullen doen in de heerlijkheid; waar ik alleen mee bezig ben, is: **Christus zal daar zijn**. Wij zullen dan zijn op de plaats waar alles wordt beheerst door het denken van Christus. Hebt u hier beneden het geruststellende effect ervaren van het besef van Zijn aanwezigheid? Hebt u het Hem hier al horen zeggen: 'Ik ben het'? Hoe zal het dan zijn om in een sfeer te verblijven waar alles is onderworpen aan Hem Die zelfs al hier op aarde zo'n vrede geeft!

Hoe zal de hemel zijn, wanneer alles wat *Hij* is, heel Zijn volmaakte genade, aan ons gegeven zal worden in het Huis van de Vader! Hoe zal het daar zijn, waar alles in overeenstemming zal zijn met de Naam van de Heere Jezus! De volle stroom van Zijn genegenheden zal overvloeien en overal zegen verspreiden. 'Zijn volheid' wordt uitgegoten in alle harten en elk hart zal er volkomen mee vervuld en verzadigd zijn.

G.V. Wigram

Actueel thema!

In de 'info-serie Wat zegt de Bijbel?':

Vasten in het licht van de Bijbel

De laatste decennia hoor je onder Christenen steeds meer gesprekken en vragen over vasten. Wat is vasten precies? Is dat alleen het feit dat je een tijd niet eet of drinkt? En is vasten alleen een voorschrift uit het Oude Testament of heeft het ook ons vandaag de dag iets te zeggen?

Moeten Christenen vasten?

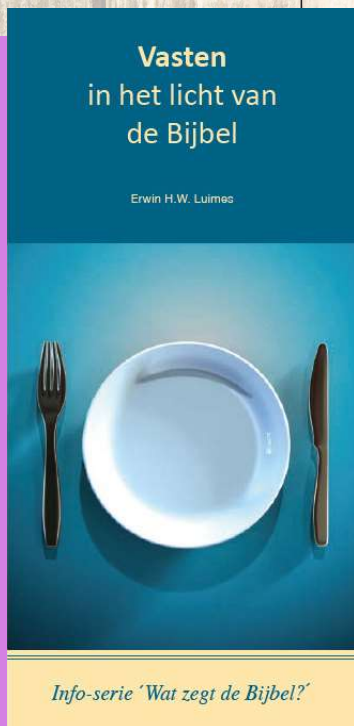
Getuigt zo'n afzien van eten en drinken inderdaad van een geestelijke gezindheid en van grote toewijding, zoals sommigen menen?

Laten we nagaan wat de Bijbel erover zegt!

Bestelcode: 6105

32 pag., brochure, 10x21 cm

Prijs: € 2,95

Bijbelmiddag Alphen a/d Rijn - zaterdag 11 oktober

Onderwerp: **'Leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart'** (Matth. 11:29)

Spreker: Felix Wetter

Locatie: De Ontmoeting, Dillenburg 2A

Tijden: 13.30 – 16.30 uur, aansluitend een maaltijd

Graag aanmelden via e-mail:

BijbelmiddagAlphen@kliksafe.nl

Nadenkertje

Is je leven uitzichtloos?!

Ik las onlangs de levensgeschiedenis van een jonge vrouw. Het begin luidde: 'Ik stam uit een gezin van alcoholisten. Mijn moeder heeft me in een kroeg ter wereld gebracht. Daarna woonde ik met mijn zus in een kindertehuis'. Moet een leven met een dergelijke slechte start ook niet treurig eindigen?

Nee, God zij dank, het kan zelfs een gelukkig leven worden. Dat ervoer ik toen ik de geschiedenis verder las. God herinnerde dit meisje, dat wanhopig en levensmoe was geworden, aan de Bijbel die ze tijdens haar belijdenis ontvangen had. Bij het openen viel haar eerste blik op de woorden: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten' (Joh. 14:18). Ze zag met blijdschap dat ze in God iemand had bij Wie ze al haar problemen kon brengen.

Maar de teleurstellingen van het leven namen bij haar weer de overhand, vooral toen ze de bittere vijandschap van haar eigen moeder moest ervaren, die zich het liefst van haar ongewenste kind had ontdaan. Maar God liet haar niet los. Ze beschreef de onvergetelijke dag van haar leven als volgt: 'In mijn grote nood riep ik tot God: 'Als U echt de Vader van de wezen bent, laat mij U dan zien en verander mijn leven!' Op die dag vergaf de Heere Jezus al mijn zonden en kwam Hij in mijn leven, zodat een overweldigende blijdschap mij vervulde die niemand ooit meer van me af kan nemen'. God schonk haar later op haar gebed ook dat wat ze in haar jeugd zozeer gemist had: een gezin, waar ze begrepen werd en waar ze geliefd was.

A photograph showing a man and a woman from behind, walking a small white dog on a leash along a dirt path on a grassy hill. They are looking out over a vast landscape with snow-capped mountains in the distance under a clear blue sky. The woman is wearing a grey jacket and green pants, and the man is wearing a red jacket and green pants. The dog is white with brown patches.

*Beter rijk in God
en arm in de wereld,
dan rijk in de wereld
en arm in God.*